

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO (LETO) XXXI. (25)
No. (štev.) 26

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
29. junija 1972

Slovenci in Evropa

(Od našega dopisnika v Gorici)

Čas, v katerem živimo, bo gotovo šel v zgodovino kot čas širokih in odprtih dimenzij. Narodi iščejo danes ne več zaprtosti in nekeke nacionalistične „splendid isolation“, temveč skušajo zaorati brazde v ledini novih možnih oblik sodelovanja. Prva in druga svetovna vojna sta pometli s poganskim ter anahronističnim nacionalizmom. Ta so danes v tekmi med velesilami izpodjedle ideologije. Svet zadbiva vedno bolj planetarne oblike. Podobni pojavi so danes prekvasil tudi Cerkev, ki je v svoj ekumenizem zaobjela eno izmed žarišč svojega apostolskega delovanja. Tu se skoraj bližamo znani ideji nove organske enotnosti sveta, ki jo je označil francoski mislec Teilhard de Chardin v svoji „planetizaciji“.

Gotovo smo tudi mi Slovenci, zlasti od druge svetovne vojne sem, zaslužili pomen novih oblik zblizanja med narodi, ki ga je prineslo zlasti na zahodne države starega kontinenta delo za evropsko zedinjenje. Jasno pa je, da smo ostali nekam odmaknjeni od tega življenjskega procesa, vsaj v toliko, v kolikor kot država (Jugoslavija) ni zaradi svoje politične situacije stopila na to pot skupno z zahodnimi demokratičnimi državami. Tako imamo danes pred seboj skoraj absurdno dejstvo, da v delu za zedinjenje Evrope, ki jo sestavljajo romanski, germanski in slovanski narodi, Slovani pravzaprav sploh ne sodelujejo. Temu je seveda kriv komunistični režim v vseh državah jugovzhodne, srednje ter vzhodne Evrope, ki je osredotočil svoje žarišče izključno na vlogo hegemonije Sovjetske zveze oz. — za današnja jugoslovanska stvarnost — na politiko ne preveč hvaležne in marsikdaj le formalne nevezanosti.

Pri vsem tem pa le ostane neizbrisno dejstvo, da Slovenci in ostali jugoslovanski (ter posredno tudi vsi slovanski narodi) sestavljajo prav tako Evropo kot vsi ostali evropski narodi. Ostane tudi nedvomno dejstvo, da je pot k združenju Evrope prej kot slej začrtana in da na njej temelji vsa zunanja politika današnjih zahodnoevropskih demokracij. Kakšno mesto in vlogo lahko pri tem igramo mi Slovenci?

Predvsem moramo v svojih vrstah sami ustvariti in nato poživljati neko resnično evropeistično zavest, ki ne more biti seveda v navskrižju z resnično slovensko nacionalno zavestjo. Ta naš evropeizem mora sloneti na zdravih temeljih sodelovanja z vsemi evropskimi narodi ob dosegih priznanja od strani istih vseh neodjenljivih pravic slovenskega naroda. Sem moramo juvrščati njegovo suverenost, pravico do svobode in demokratične ureditve in samostojne odločitve o vstopu v kakršnokoli obliko državne zveze z ostalimi Južni ali Slovani. Ko bo slovenski narod imel jasno priznано in trajno mesto v družini evropskih narodov, bo lahko zahteval tudi, da ostali partnerji poslušajo njegov glas. Ta sicer ne bo številčno ali vojaško ter politično tako močan kot oni velikih držav, bo pa moral biti moralno in pravno enakovreden. Luksemburg docet!

V to pot moramo biti trdno uverjeni. Zgodovina gotovo ne bo delala v tem pogledu korakov nazaj. Politična združitev Evrope bo v kratkem sledila ekonomski. Posamezne države zahodne Evrope n. pr. že predlagajo neposredne volitve v evropski parlament v Strasburgu (dandanes volijo evropske parlamentarce še posamezni državni parlamenti). Zato tudi mi ne moremo več zapirati oči pred stvarnostjo. Biti moramo pripravljeni na čas, ko bo zahteval od nas hitrih in treznih odločitev.

Seveda se zaenkrat lahko vprašamo, kaj nam je trenutno narediti. Kako ži danes vsaj posredno in neuradno poseči v to pripravljajočo se evropsko stvarnost?

Morda lahko tu še največ naredimo prav tisti Slovenci, ki živimo izven matične Slovenije, in to prav iz idejnih in političnih razlogov. S svojim delom in

ZVEZA KOMUNISTOV – NOVA BURŽUAZIJA

NEPROLETARSKI PROLETARCI

Milovan Djilas je že pred leti v svoji znani knjigi „Novi razred“ prilepil komunističnemu režimu krilatico nove buržuazije, ki je v imenu proletarstva prevzela oblast, a je na proletarce kaj kmalu pozabila. Jugoslovanski režim v tem ni nikakšna izjema, še več, je eden tipičnih primerov, kako partija po prevzemu oblasti odvrže svojo socialno masko in preide v klaverno fazo, ko se skuša obdržati na površju za vsako ceno, ne glede na socialni položaj ljudstva.

Zadnji viharini dogodki na Hrvaškem in sploh v vsej Jugoslaviji so ponovno aktualizirali vprašanje delavstva v vrstah Zveze komunistov. Tito in njegov krog so pometli takimenovane hrvaške nacionaliste v imenu obrambe socialističnih pridobitev. Apelirali so tedaj zlasti na delavstvo, češ, naj brani vladajoči režim, ki da izvaja svojo oblast v imenu delavstva. Po tem je v sami Zvezi komunistov prišlo do „izpraševanja vesti“, koliko da ima delavstvo vpliv v Zvezi, in koliko so delavci sploh sodeloženi pri vodenju celotne družbe.

Tako lahko v uvodnem delu akciskega programa 2. seje konference ZKJ beremo:

„V Zvezi komunistov je prišlo do idejne krize, ki se je posebno kazala v oportunizmu, nedoslednostih in odstopanju stališč IX. kongresa, v idejni raznolikosti in idejnih premikih, v pomanjšanju boja za samoupravljanje, v presmerjanju komunistov na druge poti, sredstva in sile, ki želijo ohraniti dane odnose, ali celo k nazadovanju.“

In še istotam:

„Oslabela je socialno razredna osnova Zveze komunistov. To se kaže v omejenem vplivu delavskega razreda in njegovih interesov za politiko in prakso Zveze komunistov ter omahovanjih v boju za razvoj socialističnega samoupravljanja.“

Ali drugače povedano: oslabela je povezanost Zveze komunistov z njeno

(Ne)zmožnosti zdravstva v Sloveniji

ZANIMIVA IN PORAZNA STATISTIKA

Praktično od vsega početka, kar je sedanjí režim prevzel oblast, je imel velike preglavice s socialnim skrbstvom. Sem pa je v glavnem spadalo tudi zdravstveno zavarovanje in zdravstvena oskrba sploh. Težavam, kako urediti v praksi razna osnovna socialna načela, so se kaj kmalu priključili ekonomski problemi. In ni novo vprašanje zdravstvenih kadrov, katerih pomanjkanje postaja čedalje bolj pereče.

Problem tudi ni zreduciran le na pomanjkanje zdravniškega osebja zaradi nezadostnega naraščanja, marveč obsega tudi iztok delovne sile na tem področju. Nikakor ekonomske zmožnosti države ne morejo tekmovati z možnostmi, ki jih nudijo države zapadne

prizadevanjem lahko vplivamo na posamezne forume, ki so nam dostopni, ter zainteresiramo evropske organizme s slovensko stvarnostjo. Vsak na svojem področju: od šole do univerze, od seminarjev do kongresov, od krožkov in tiska do večjih evropeističnih organizacij (Federalistično gibanje, Evropsko gibanje itd.). Iščemo lahko stikov — posredno oz. neposredno — z znanstvenimi organi evropeizma, kot so n. pr. „Collège d'Europe“ v Burgesu ali kot bo „Evropski vseučiliški inštitut“ v Firencah.

Izseljenci in narodne manjšine imajo tu lahko edinstveno vlogo. Pred časom sem v milanskem dnevniku „Il Corriere della sera“ zabeležil pismo uredništvu pod naslovom „Europa e le minoranze linguistiche“ (Evropa in jezikovne manjšine), ki ga je napisal A. Ricklin iz Strasburga, član Evropskega sveta (Conseil de l'Europe). Pisec med

socialno bazo, torej z delavskim razredom, posebno pa z osnovnimi sloji delavcev v proizvodnji. To seveda če gledamo z vidika partije. Kajti dejstvo je, da kake prave povezanosti med partijo in delavstvom sploh nikdar ni bilo.

Če pogledamo procentualno, koliko so delavci udeleženi v Zvezi komunistov, pridemo pač do zanimivih zaključkov. V Sloveniji je bilo leta 1970 le 66.663 članov Zveze komunistov. Od tega je bilo le 27% delavcev, torej nekaj nad 15.000. Istočasno je bilo zabeleženo, da je v Sloveniji 374.624 delavcev. Če torej primerjamo obe številki, vidimo, da niti 5% delavcev ni včlanjenih v Zvezi komunistov. Tako nesorazmerje med dejanskim številom proizvajalcev in njihovim udeležanju v Zvezi komunistov pač jasno kaže, da vkljub (in mimo) takimenovanega samoupravljanja, vse najvažnejše odločbe o položaju in bodočnosti države in narode sklene in zapečati majhna peščica ljudi, medtem ko večinski del naroda le prenaša jarem, ki mu ga ti nalagajo.

Naj mimogrede le omenimo, da je med člani partije tudi le 1% kmetov in 5% študentov.

Kar se tiče delavcev, je pač razumljivo, da brez soodločanja in z majhnimi plačami, preradi gredo iskat dela na tuje. Tam se znajdejo v težkih okoliščinah, za katere se pa domači režim ne zanima.

Torej pridemo do žalostnega zaključka, da je bil revolucionarni proces z vsemi nešteti krvavimi žrtvami, vsa tragedija, ki se je med vojno odigrala nad slovenskim narodom, le ena sama prevara, katero so partijci storili, da so lahko zajarmili slovenski narod. Kajti slovenski delavci, za katere in v imenu katerih naj bi se revolucija izvedla, se danes nahajajo dalj kot kdajkoli od partije in oblasti. Partiji so dokončno obrnili hrbet iz enostavnega razloga, ker jih partija, od vsega početka pa do danes ni imela v mar razen kadar se je šlo za reševanje lastnih partijskih privilegijev.

Evrope. Temu je treba še prišteti, da je zdravniško zavarovanje ločeno na delavski in kmečki razred, z velikim zapostavljanjem tega zadnjega, razen v Novomeški občini, kjer so se ljudje odločili za skupno zavarovanje delavcev in kmetov.

Številke govorijo

Kakšen je položaj, konkretno katere so pomanjkljivosti zdravstvene službe v Sloveniji, je bilo lahko razvideti iz odgovorov, ki jih je na postavljena vprašanja dajala republiška sekretarka za zdravstvo in socialno varstvo Zora Tomič, v radijski oddaji „Aktualnosti doma in v svetu“. Njena izvajanja je po-

drugim omenja, da je v Evropskem svetu na seji, posvečeni regionalnim jezikom, nastopil v obrambo tudi slovenskega jezika v Italiji. Ob tej priliki so priporočili posameznim delegacijam, naj Evropa skrbno hrani svoj kulturni zaklad, ki izvira iz posameznih jezikov. To dejstvo lahko samo potrjuje, da imajo prav evropeistični organizmi važno nalogo in dolžnost, zanimati se za uporabo jezikovnih in narodnih manjšin, kar kot pripadniki slovenske manjšine v Italiji lahko le z veseljem beležimo.

Gotovo pa bo tudi dolžnost matičnih domovine, da se zanima za navezavo stikov z evropeističnimi ustanovami. Ne vem pa, koliko je to v sedanjih pogojih možno. Prav zato pa moramo vsi svobodni Slovenci na mejah matične domovine in v svetu delati v ta namen, saj bo jutri gotovo tudi slovensko poslanstvo — evropsko poslanstvo.

A. B.

Asesinatos comunistas en Guatemala

Una vez más los agentes del comunismo internacional apelaron a una de sus armas preferidas, el asesinato, para acallar las denuncias de sus enemigos. El pasado domingo 25 por la noche el diputado Olivero Castañeda Paiz, vicepresidente del Congreso nacional de Guatemala, fue asesinado en un restaurante de la capital. El legislador, de 36 años, era una los líderes del partido anticomunista Movimiento de Liberación Nacional. El asesinato fue perpetrado pocas horas después que el general Carlos Arana Osorio reasumiera su poder, tras una gira por el exterior.

Castañeda fue uno de los más activos propagandistas en el oriente del país, de la candidatura del ahora presidente Arana Osorio, y en las elecciones de 1970 fue electo diputado.

El asesinato de Castañeda pone fin a un período de calma que reinaba últimamente en el país. Sin embargo no es el primero de su serie. A fines de 1970 fue asesinado también el diputado anticomunista Arnoldo Otten y en enero siguiente corrió igual suerte el diputado Adolfo Mijangos López de la democracia cristiana.

La vuelta al asesinato de los grupos comunistas, reveleque el comunismo internacional, lejos de avenirse al diálogo y a la coexistencia, como algunos quieren hacer creer, no ha renunciado a sus armas más vergonzosas, para el logro de sus objetivos.

Komunistični umori v Gvatemali

Agenti mednarodnega komunizma so se spet enkrat zatekli k svojemu najljubšemu orožju — umoru —, da bi potlačili obdolžitve nasprotnikov. Prejšnji nedeljo, 25. zvečer, je bil ubit v nekem restavrantu glavnega mesta podpredsednik parlamenta Olivero Castañeda Paiz. 36 let stari poslanec je bil eden od voditeljev protikomunističnega Gibanja za narodno osvoboditev. Umor se je izvršil nekaj ur zatem, ko se je predsednik države general Carlos Arana Osorio vrnil iz svojega obiska v inozemstvu.

Castañeda je bil eden najbolj delavnih propagandistov v vzhodnem delu države za kandidato sedanjega predsednika Arane Osoria in je bil tudi leta 1970 izvoljen za poslanca.

Ta umor Castañeda pomeni konec mirnega obdobja, ki je zadnje čase vladalo v državi. Vendar ta ni bil prvi med žrtvami. Konec leta 1970 je bil tudi umorjen protikomunistični poslanec Arnoldo Otan in takoj nato januarja je doletela ista usoda krščanskodemokratskega poslanca Adolfa Mijanga Lópeza.

To povratek komunistov k umorom kaže, da mednarodni komunizem zdaleka ni pripravljen na dialog in koeksistenco, kot bi nam rad kdo dopovedal, ampak se ni niti odpovedal svojim najbolj nesramnim orožjem za dosego svojih ciljev.

tem ponatisnil periodik „Naši razgledi“, v katerem med drugim lahko beremo sledeče:

„Kljub številnim statističnim podatkom nimamo dovolj specifičnih kazalnikov in analiz, da da bi čisto natančno odgovorili, kakšne so realne zmogljivosti zdravstvene službe in ali te dopuščajo takojšnje izenačevanje pravic iz zdravstvenega varstva delavcev in kmetov.

Vemo le, da je tudi brez tega treba takoj normalizirati že sedanje težavne delovne možnosti zdravstvene službe. Položaj bom ilustrirala le z nekaj številkami: v osnovni zdravstveni službi nam po minimalnih kadrovskih normativih že danes primanjkuje 125 zdravnikov in okoli 250 medicinskih sester; v naši republiki pride na 10.000 prebivalcev za 30 odstotkov manj zdravnikov kot v sosednjih deželah; v bolnišnicah nam primanjkuje 180 zdravnikov specialistov in specializantov ter kar 1631 zdravstvenih delavcev s srednjo in višjo izobrazbo — med njimi 1160 medicinskih sester; medicinska oprema je zastarela in izrabljena, saj je 64 odstotkov opreme že amortizirane; 20 odstotkov vseh bolniških postelj je nestandardnih; 36 odstotkov vseh postelj in 45 odstotkov vseh kadrov je zaposlenih v ljubljanski regiji; 62 odstotkov vseh specialističnih oddelkov, 66 odstotkov vseh bolniških postelj in 72 odstotkov vseh v bolnišnicah zaposlenih je v Ljubljani, Mariboru in Celju. V najhujšem položaju je specialistična ambulantna služba, in sicer tako glede

kadrov kakor tudi opreme in prostorov, poleg tega pa je tudi oddaljena od neposrednih potrošnikov. V SR Sloveniji je namreč 252 specialističnih ordinacij, ki so opravile v prvem polletju 1970 blizu 7300 ordinacijskih ur na teden in 754.183 ambulantnih pregledov. In še to! Razlike v porabi sredstev na enega prebivalca so veliksne; čeprav je podatek iz leta 1970, so ostala razmerja najbrž enaka, saj smo v ljubljanski regiji porabili na prebivalca 831,49 dinarjev, v murskosoboški pa 379,90 dinarjev. In še nekaj moramo pri oceni položaja v naši republiki upoštevati — 65 odstotkov vseh prebivalcev živi v vaseh in manjših naseljih, zato nam vsa povprečja, od republiškega do regionalnih, ne dajo podobe resnične oslabilnosti prebivalstva na tem območju.

Menim, da brez planiranja razmer v zdravstvu, brez dodatnega vlaganja v kadre in opremo, brez stimulativnega nagrajevanja zdravstvenih delavcev in urejanja njihovih delovnih in življenjskih razmer ne bomo mogli slediti napredku medicine in potrebam občanov.“

Režim se tako v Sloveniji, kot v Jugoslaviji, trenutno ne ve kam obrniti, da bi poiskal rešitev zdravstvenemu problemu, zlasti pa razlikovanju med kmeti in delavci na tem področju. Zato so oči vseh uprte prav v novomeški okraj. Od tamkajšnjega poiskusa, kako se bo obneslo enotno zavarovanje, bo verjetno odvisno, kam bodo oblasti usmerile delovanje v bodočih letih. Rešitev seveda kot vedno ne bo prišla od partije, ampak od strani ljudi.

Tito in Franco

Pod zgornjim naslovom je znani komentator Salvador de Madariaga v buenosaireski dnevnik La Prensa z dne 14. t. m. napisal zanimivo primerjalno študijo o obeh diktatorjih, le da je le-ta v toliko pomanjkljiva, v kolikor ne poda ozadja odnosno vzrokov nastanka in nastopa obeh diktatur. Medtem, ko je Francova diktatura posledica protirevolucije proti komunističnemu revolucionarnemu poskusu zavzetja iberskega polotoka in temu sledeče komunistične diktature, pa Titova diktatura ni reakcija na že obstoječo ali grozečo diktaturo v Jugoslaviji, temveč pomeni zrušenje demokratičnega reda in vzpostavitve diktature. Obe diktaturi sta si tudi po vsebini diametralno nasprotni, za obe pa je, kakor za katero koli diktaturo, značilno, da bo prehod na nov družbeni red, če bo do njega prišlo ob izginotju obeh diktatorjev, tako za Španijo kakor za narode Jugoslavije nov zgodovinski pretres, čigar posledice bodo zanje vsekakor resne.

Madariaga je iz Londona v svojem komentarju med drugim zapisal:

„V tej Evropi, v kateri se čutijo narodi, ki jo sestavljajo, nekateri bolj drugi manj stabilni, sta dve državi, ki

izgledate bolj stabilni kakor druge: Jugoslavija in Španija. Toda dejansko sta najbrž najmanj stabilni od vseh.

Med seboj sta si ti dve državi v ne-

(Nadaljevanje na str. 2)

McGOVERN IN NJEGOV „SOCIALIZEM“

PRIVLAČEN PROGRAM BREZ TRDNE PODLAGE

V ZDA bodo letos novembra pred- sedniške volitve. Republikanci namera- vajo, kakor kaže, spet postaviti seda- njega predsednika Richarda Nixona za svojega kandidata, od demokratov, ki se borijo za predsedniško kandidaturu, pa izstopa v zadnjih tednih senator McGovern, ki v svoji volilni propagan- di napoveduje, da če bo izvoljen za pred- sednika, „ne bo spremenil kapitalistični sistem, temveč le porazdelil bogastvo.“

McGovernov načrt imenujejo popu- listični, ker ima vrsto socialističnih pri- mesi stare severnoameriške tkm. Ljud- ske stranke, ustanovljene leta 1891, ki pa se ni mogla zasidrali med ameri- škimi volilci ter se je končno raztopila v vrstah demokratske stranke. Stranka tudi ni mogla prodreti med ameriškim industrijskimi delavci ter je za njo os- tal le spomin na njene ideje o delitvi bogastva in davčni reformi.

McGovernov program je tako kom- pliciran, da se ga do sedaj ni tudi same- mu propagandistu McGovernu posreči- lo podrobno opisati, ker ga sproti pri- lagaja okoliščinam volilnega boja in vrsti publike, ki jo ima pred sabo na volilnih shodih.

V glavnih obrisih McGovern napo- veduje, da bo, če bo izvoljen za pred- sednika, „vzel bogastvo bogatim in ga dal revnim“. Med bogate McGovern šte- je ne samo dolarske milijonarje, temveč ves višji del srednjega sloja, kateremu namerava tudi vzeti „odvišne dobrine“ in jih razdeliti med spodnji del srednje- ga sloja.

McGovern napoveduje, da bo uknil tkm. dobrodelno akcijo (welfare) seda- njega režima in jo nadomestil s siste- mom koncesij (grants). Vsak severno- ameriški državljan (mož, žena in otrok) naj bi imel zagotovljen letni dohodek (grant) tisoč dolarjev, se pravi 4000 dolarjev za družino štirih članov. To naj bi bil temelj McGovernovega nove- ga družbenega sistema.

Družina, ki bi zaslužila letno manj kot je predvideno po tem sistemu, bi obdržala svoj „grant“ brez slehernih o-

mejitev in obdavčenja. Vse druge dru- žine, ki pa bi imele letnega dohodka več, kakor ga predvideva novi sistem, pa bi bile progresivno obdavčene, tako da bi družina s 50.000 dolarjev letnega dohodka morala plačati davka 37,5%. Vsi dohodki nad 60.000 dolarjev letno bi bili obdavčeni še več, tako da bi družina, ki bi letno zaslužila 500.000 dolarjev, bila obdavčena za 77%.

V zunanji politiki Mc Govern za- govarja vrsto sporazumov z ZSSR, s Kitajsko in drugimi komunističnimi dr- žavami, prepustitev Zahodne Evrope sa- me sebi, ureditev odnosov s Kubo, pri- jateljstvo s Čilom, itd. ZDA naj bi v svoji zunanji politiki bile povsem „ne- opredeljene.“

Severnoameriški vojaški proračun namerava McGovern zmanjšati za 33.000 milijonov dolarjev v treh letih, kar bi dosegel z naslednjimi ukrepi: 1) ukini- tev sistema antibalističnih raket; 2) u- staviti gradnjo raket z množičnimi na- boji; 3) ukiniti gradnjo dolgoletnih bombnikov B-1 in F-14 ter lovcev F-15 ter jih nadomestiti z enostavnejšimi le- tali. Zmanjšati število letalonosilk od 15 na šest; 4) zmanjšati število ameri- škkih oboroženih sil od 2.400.000 mož na 1.100.000; 5) zreducirati vojaške sile v Evropi od 300.000 na 100.000; 6) u- maknitev vse ameriške vojne sile iz jugovzhodne Azije.

McGovernov volilni program je mo- čno privlačen za ameriško delavstvo, za črne in druge sloje, ki so deloma de- jansko deloma pa pod vplivom močne ko- munistične propagande, zapostavljeni, pozabljeni ali zatirani v sedanji sever- noameriški družbi. Kljub temu pa ve- čina severnoameriškega časnika, med njimi zlasti New York Times, odreja McGovernu možnost volilne zmage nad Nixonom. Ta ima še štiri mesece ča- sa, da si z notranje in zunanje politič- nimi akcijami zagotovi glasove večine ameriških volilcev, ki ob poslušanju McGovernu jemljejo v roke tudi svia- čnik in računa, kakšne učinke bi ime- li njegovi načrti na ameriško gospodar- stvo in na ameriško varnost.

Predsedniške volitve v Nemčiji

BRANDT SKUŠA IZGRATI OPOZICIJO

Zahodnonemški predsednik Willy Brandt in njegov zunanji minister Wal- ter Scheel sta minulo nedeljo v Zahod- nm Berlinu objavila, da bodo predse- dniške volitve v Zahodni Nemčiji leto- šnjega novembra.

Brandt se je v Zahodnem Berlinu udeležil zborovanja glavnega odbora za- hadnonemške socialdemokratske stran- ke. Na sestanku so sklenili, naj Brandt objavi predsedniške volitve, ker je pri- šlo v poslanski zbornici v Bonn u po- polnega zastoja, ker ne vlada ne opo- zicija nimata večine, da bi delo parla- menta bilo možno.

Predsedniške volitve bi morale biti prihodnje leto, toda vsi so pričakovali, da jih bo Brandt oklical predčasno, da bi premaknil parlament z mrtve točke.

Predsednik Brandt bo v parlamen- tu prihodnjega septembra zahteval za- upnico, katero meni, da bo takrat do- bil, nakar bo uradno napovedal novem- berske predsedniške volitve.

Opozicionalni vodja dr. Rainer Bar- zel, je v Bonn izjavil, da zahodnonem- ški krščanski demokrati pozdravljajo Brandtov sklep in da so „vsak trenu- tek pripravljeni za nove volitve“.

TITO IN FRANCO

(Nadaljevanje s str. 1)
čem podobni. Obe že tretjino stoletja živita pod diktaturo, ki jo je komaj mogoče ločiti od „osebnega režima“, ka- kor je svoj režim označil Franco Nori Belof; in dasi sta si med seboj močno različna v drugih ozirih, pa sta si Franco in Tito v mnogih podobne. Eden in drugi sta se povzpela na oblast izrabivši vojno med ideologijami in sta si potem oblast obdržala z, brez, zaradi ali proti ideologiji. Tito je bolj titoist kakor komunist; Franco je bolj fran- kist kakor pa je njegova ideologija.

Oba sta v svoji zunanji politiki po- kazala enak način vladanja: Tito se je uprl sovjetom, da bi ga podjarmili, a je bil istočasno pripravljen na igro z ZDA, zlasti, če mu te pustijo, da ostane pri svojem; Franco se je upiral Hitleru in Mussoliniju, a se je zlasti v zadnjih letih pokazal pripravljenega na igro s sovjeti. Oba pa, kljub vsemu, ostajata zvesta vsak svoji ideo- logiji, Tito komunizmu, Franco abso- lutizmu. Morda prav zaradi te svoje podobnosti obe ti državi danes pred- stavljata dve politični smodnišnici Evrope.

V Jugoslaviji je največje zlo sila hrvaškega separatizma. Država je or- ganizirana v federalni obliki kakor So- vjetska zveza, toda v tej federalni stroj ni drugega kakor kulisa, ker je vsa dežela pokorna žezlu najbolj centralis- tične in najbolj diktatorske komunistič- ne partije. V Jugoslaviji pa dejansko

obstaja šest federalnih vlad, v Srbiji, na Hrvaškem, v Sloveniji, v Bosni- Hercegovini, Makedoniji in Črni Gori, v katerih sicer vladajo komunisti, toda tisti iz posameznih republik in ne tisti iz federalne prestolnice.

Ko bo Tito izginil, bodo nacionalis- tične napetosti med temi šestimi repu- blikami, zlasti tiste med Srbijo in Hr- vaško, verjetno podrele to enotnost ter bo Sovjetska zveza skoro gotovo inter- venirala, kajti našla se bo vedno naj- manj ena od republik, ki bo priprav-ljena poklicati sovjetne na pomoč. Hr- vaški separatisti že sedaj dobivajo so- vjetsko podporo. Sovjetski prodor in ustalitev v Jugoslaviji pa bi pomenil za tega velika, da bi bil samo en korak pred končno nadvlado nad ev- ropkim kontinentom in nad Sredozem- ljem.

Iz Španije pa lahko grozijo tudi tako velike ali pa še večje nevarnosti za Evropo. Režim je v zadnjih dveh letih postal še trši. Ni samo zapustil poti svobode (na katero se je bil podal z negotovim korakom), temveč je na- zadoval za desetletja ali celo stoletja. Znano je, da danes sebe vladati zaseb- no pošto, kar je že Filip II. obsojal kot „barbarsko in protikrščansko“ ter je dal celo guvernerjem oblast, da kaznu- jejo brez sodstva.

Režim se boji, kaj se bo zgodilo, ko bo diktator izginil z javnega pozorišča. To je vprašanje, na katerega pa more- mo odgovoriti z odgovorom na drugo vprašanje: kaj je tisto, kar je pris-

Mednarodni teden

Angleška vlada je minuli petek pre- pustila funt šterling, da si na prostem deviznem trgu najde svojo vrednost ter se je s tem ukrepom spet zamajal celo- ten denarni sistem svobodnega sveta. Članice SET-a, zlasti Francija, so spo- ročile v London, da mora Anglija dolo- čiti novo vrednost funtu šterlingu, ker bo sicer v nevarnosti njeno včlanjenje v SET prihodnjega 1. januarja 1973. Francija izmed vseh članic SET-a naj- bolj nasprotuje nihanju vrednosti posa- meznih valut v zahodnoevropski gospo- darski skupnosti.

Andreotti je minuli ponedeljek pred- stavljal državnemu predsedniku Leoneju svojo novo vlado, sestavljeno iz krščan- skih demokratov in drugih centralnih strank. Iz vlade so izključeni socialisti in seveda komunisti.

Kubanski komunistični diktator Ca- stro je obiskal skoro vse sovjetske sa- telite ter je minuli ponedeljek priletel na obisk v Moskvo. Od sovjetskih ko- munističnih veljakov je dobil nova zago- tovilja, da mu bodo še naprej pošiljali finančno in materialno pomoč „v nje- govem boju proti ameriškem imperia- lizmu“.

ZDA je težko prizadela velika po- plaza, ki se razteza od Floride na jugu do New Yorka na severu. Nixon je pro- glasil Pensilvanijo, Florido, Maryland, Virginijo in New York za težko okšo- dovana področja. Več desetih ljudi je utonilo. Menijo, da je to ena največjih poplav v moderni zgodovini ZDA.

Čilski minister za delo, 45-letna ko- munistka Mireya Baltra, je med svojim obiskom v tovarni Perlak v Santiagu udarila po licu nekega delavca, ker ji je žvižgal v protest. Večina delavcev v tovarni Perlak je članov skrajno levi- čarske organizacije MIR, ki očita Allen- deju, da prepočasj komunizira Čile.

V Urugvaju so bile tudi v minulem tednu policijske in vojaške akcije proti tupamarskim teroristom zelo uspešne in so odkrili številna skrivališča in skladišča ter ujeli več desetih komunistič- nih razbojnikov. Ker so tupamarski te- roristi pred nekaj dnevi ubili spet dva urugvajska vojaka, opazovalci menijo, da bo urugvajski parlament spet po- daljšal vladi dovoljenje za splošno pre- ganjanje komunističnih tupamarov.

Sovjetska tajna policija je minuli teden aretirala vodjo organizacije za človečanske pravice v ZSSR, 49 letnega Petra Čakirja, sina generala Iona Ča- kirja, ki ga je dal Stalin leta 1937 ustreliti. Peter Čakir je znan ruski zgodo- vinar.

CVETLIČNA RAZSTAVA

V Mariboru so 4. jun. zaključili 6. mednarodno razstavo cvetlic, na kate- ri so sodelovali razstavljalci iz sed- mih držav ter mnoga podjetja za pro- izvodnjo zaščitnih sredstev.

lilo tako živ narod in narod, tako nag- njen k nasilju, da je tretjino stoletja vzdržal pod diktaturo? Odgovor je na dlani: dežela se boji nadaljevanja na- silja. Državljska vojna je povzročila ogromno žrtev in ljudstvo se boji še večjega števila žrtev, ki jih povzroča nasilje nad, pod, desno in levo, pred, med in po državljanski vojni.

Toda izgleда, da se na eni in na drugi strani trudijo, da bi povzročili to, česar se najbolj bojijo. Opozicija, ki je pripravljena sodelovati s komunisti, s tem ne dela drugega, kakor utrjuje režim, zlasti pa tiste v tem režimu, ki so prepričani, da ni drugega zdravlja, kakor palica. Režimu se je posrečilo razbiti ali odtujiti vse institucije, raz- zen ene. Delavska zveza, ki je bila celo stoletje pozitivna sila v državi, je uni- čena. Cerkev se je ločila od režima in je v sebi razdvojena, dasi je v večini nasprotna režimu ter dve tretjini kle- ra izjavlja, da je bilo napačno, da so proglasili državljansko vojno za kri- žarsko vojno. Ostaja vojska. Ta že nad trideset let vzdržuje režim, ki počiva na pravilu, da španski narod ni zmog- len samega sebe vladati. Zato kaže, da se bo vojska otrsela te odgovornos- ti, ko bo Franco izginil...

Če bo Španija znova zadivjala, kdo ne vidi, da ne bo trpela samo ta de- žela, temveč vsa Evropa in ves svet? Kajti ta režim lahko nazadnje preda najbolj strateški del sveta Sovjetski zvezi, pred katero je leta 1936, ka- kor je izjavil, prišel reševati.

— Pri grehah jeze otroci bolj posnemajo starše kot pri grehah poželenja.

Sv. Tomaž Akvinec, Ver, 25, 6 ad 4.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

ZOPET GRMADE NA CESTAH

Zadnji teden so se v Argentini zo- pet pojavili nemiri. Tako se je gospo- darski krizi in politični nejasnosti pri- družila še socialna agitacija, tako da se država nahaja v kaj zapletenem stanju. Začetek nemirov je bil zopet v Tucumanu, severni provinci, katere družbe- na situacija je zlasti zadnja leta zelo padla.

Kot vedno se je zmeda začela s študentovskimi manifestacijami. Nesreča je hotela, da je bil med spopadi študen- tov s policijo v soboto, 24. od drobea solzne bombe težko ranjen študent Victor Alberto Villalba, ki je kmalu na po- sledicah rane umrl. To je že tako ne- mirne duhove silno razburilo. Študentje so šli trumoma na cesto in kmalu je bilo mesto v njihovih rokah. Policija je bila nemočna da bi držala red, in je le varovala določene predele, predvsem vladna poslopja.

Višek so razdejanja dosegla, ko so protest (kot vedno) pričeli voditi akti- visti. Začelo se je razdejanje in požigi, na ulicah so se pojavile barikade in skoro na vsakem oglu je bilo videti goreče grmade.

V ponedelje je nastopila vojska. Celotno okrožje je bila dano pod vojaško poveljstvo. Oborožene sile so zasedle mesto, tudi razne od študentov zasede- ne fakultete, in končno vzpostavile red, ki pa nima vidika trajnosti. V torek je tukumanska Glavna delavska kon- federacija napovedala splošno stavko. Univerza pa je začasno sploh ukinita delovanje.

Nemiri so se iz Tukumana razširili v druga mesta. Tako je bilo nekaj in- cidentov v Mendoza, Córdoba in zlasti v La Plati. Prav v La Plati je nevarnost da nemiri preidejo v poulične spopade. Študentje so tu zelo aktivni.

Nova pogajanja ZDA s Kitajsko

KISSINGER ZOPET V PEKINGU

Nixonov zunanje politični svetovalec Kissinger se je po trodnevem obisku v Peking u vrnil v Washington ter je poročal Nixonu in zunanjemu ministru Rogersu o svojih razgovorih s kitajskim vladnim predsednikom Čuenlajem.

Kissinger je izjavil, da je v Pekin- ku „ugotovil, da nobena država na sve- tu noče vojne.“ Ni pa iz njegovih iz- jav tisku mogoče ugotoviti, da bi bil dobil od Čuenlaja zagotovilo, da je Ki- tajska pripravljena kakor koli vplivati na Severni Vietnam, da bi pristal na za- Amerikance sprejemljiva pogajanja za mir.

„Mislim, da gre vsem državam na svetu za to, da bi se vietnamski kon- flikt mirno rešil,“ je izjavil Kissinger. „Obstajajo različna mnenja, katera naj bi bila najboljša rešitev, toda mislim, da ni države na svetu, ki bi želela, da bi se vojna nadaljevala.“

Kissinger se je s Čuenlajem vsega razgovarjal 24 ur ter je časnika rjem

izjavil, da so Kitajci „z menoj in z vsem spremstvom izredno prijazno po- stopali.“

Ameriška in kitajska vlada sta ob Kissingerjevem odhodu iz Pekinga iz- dali izjavo, da so bili razgovori „obšir- ni in odkriti“ in da so se tikali „kon- kretnih posvetov za pospešitev norma- lizacij odnosov med obema državama.“

Kissinger, ki si je pri Nixonu pri- dobil popolno zaupanje ter ga nekateri primerjajo Rooseveltovemu svetovalcu Harryju Hopkinsu, gradi svojo politiko do Kitajske odn. do Vietnamu na pred- postavki, da je Hanoi ob spoznanju, da mu ofenziva v Južnem Vietnamu ni uspela, sedaj pripravljen odn. da nima druge možnosti, kakor sesti za mizo in se resno začeti pogajati z Amerikanci. O gotovosti te svoje politike je prepri- čal Nixona ter je zunanjega ministra Rogersa potisnil na drugo mesto. Ta se je spremenil v navadnega izvrševalca Kissingerjevih zunanje političnih idej.

Veelelektrarna na Djerdapu

ZA JUGOSLAVIJO IN ROMUNIJO

Dne 16. maja t. l. so v donavski soteski Djerdap (Železna vrata), na jugoslovansko-romunski meji, slovesno odprli velikansko hidroelektrarno. Po svoji produkciji električne energije je sedaj to tretja, po svoji jakosti pa peta največja hidroelektrarna na svetu.

Elektrarno sta odprli komunistična diktatorja jugoslovanski Tito in romun- ski Ceausescu, slovesnosti pa so se ude- ležili predstavniki Avstrije, Madžarske, češkoslovske in ZSSR ter predstavniki jugoslovanskih in pokrajinskih skup- ščin. Slovensko delegacijo je vodil dr. Jože Brilej.

Elektrarna Djerdap bo proizvajala 11,5 milijard kilovatov. Uradno so jo začeli graditi 7. septembra 1964. Takrat se je slavnosti udeležil diktator Tito in za Romune diktator Deja.

Zbirno jezero, ki je nastalo za 72,5 metra visokim jezom, bo segalo skoraj do Beograda. To jezero bo tudi omogo- čilo, da se bo plovba skozi Železna vrata, doslej najbolj nevarno točko na Donavi, skrajšala od 120 na 30 ur. Na

vsaki strani državne meje so vgradili po šest generatorjev, ki bodo, kot že rečeno, proizvajali 11,5 milijona mega- vatov električne energije, ki si jo bosta Jugoslavija in Romunija delili na po- lovico.

Nad 27.000 prebivalcev iz krajev Sipa, Tekija, Donji Milanovac, Mosne in Golubinja, ki jih je zalilo zbirno je- zero, so bili preseljeni v nove stano- vanjske predele, ki so jih zgradili dru- gje.

Z novo elektrarno bo precej ubla- žena občasna električna stiska v Jugos- laviji, povsem pa bo izkoriščana šele tako v Jugoslaviji, kakor v Romuniji, ko bodo zgradili sistem daljnovodov v obeh državah.

Finančno so sodelovale vse države, po katerih teče Donava, se pravi, Av- strija, Madžarska, Jugoslavija, Romu- nija in Bolgarija ter tiste, ki so po- sredno udeležene na donavskem pro- metu, se pravi Zahodna Nemčija, Če- škoslovska in ZSSR. Celotni stroški so znašali ok. 440 milijonov dolarjev.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — L. Matičič hrv. dirigent svetovnega slovesa je proslavil 50-letnico svoje umetniške poti 2. junija v dvorani Slovenske filharmonije z izvedbama Brucknerjeve 3. simfonije in predigre iz Wagnerjeve Tristan in Izo. Svojo umetniško pot je Matičič pričel ravno v Ljubljani, ko je leta 1922 v ljubljanski Operi dirigiral Madame Butterfly in Carmen. Prej je sicer "e dirigiral operete v Novem Sadu in Osijeku, kjer je ga je odkril Matej Hubad.

VELENJE — Na velenjskem enotenskem srečanju amaterskih gledaliških skupin, ki se je končalo 27. maja so izvajali dokaj zahtevno program. Nastopili so velenjski, kranjski, polzelski, ravenski, tržaški, celjski, jeseniški in mariborski gledališčniki. Ob zaključku srečanja so najbolj zaslužni gledališčniki dobili za svoje kreacije Linhartovo plaketo.

LJULJANA — Akademski pevski zbor Tone Tomšič je na svojem letnem koncertu poleg renesančne in baročne zborovske glasbe izvajal razen švarove „Moj očka so mi rekli“ same nove kompozicije po motivih narodnih ali ponarodelih pesmih. Zapel so Merkujevi beneški „Oj pršu sen na sred vasi“ in „Dve let an pu“, Jožovškova predelava Fleishmanove motivike pa Prešernovo besedilo „Pod oknom“, „Ribo Faroniko“ Marjana Gabrijeličiča po tolminskem fragmentu in Sama Vremšaka „Marija in Brodar“.

VOGRSKO — Vogrska godba na pihala, ki šteje 40 članov, je 29. maja praznovala 40-letnico obstoja. Ta godba je ena najstarejših na Primorskem in je delovala tudi v najtežjih letih pod fašizmom.

LJUBLJANA — Igralci ljubljanske Drame so se sestali s podpisniki izjave, v kateri so se pred časom nekateri slovenski režiserji odrekli sodelovanju s to gledališko hišo. Igralci so se dokaj strpno pogovarjali z režiserji in je bil sestanek dovolj ploden, saj je bila dosežena načelna osnova, na kateri se bo mogoče pogovarjati o konkretnih vprašanjih, ki pogujejo povratek režiserjev v Dramo.

SLOVENSKA BISTRICA — Gasilci iz vseh delov Slovenije so v tem mestu proslavili 100-letnico gasilstva. Sodelovalo je nad 2000 gasilcev, med katerimi so bili tudi gostje iz Hrvatške in iz ZR Nemčije. Dvodnevni shod so končali z veliko parado in z republičkim prvenstvom industrijskih gasilskih enot. Med 58 moškimi enotami

je zmagala ekipa Salonita Anhovo, med ženskami pa gasilke novogoriškega Mebla. Veliko slavlje bistriškega gasilstva so zaključili še s prvim štajerskim gasilskim piknikom v mestnem parku.

LJUBLJANA — V geofizikalnem observatoriju so 29. maja zabeležili dva potresa v 60 km od Ljubljane oddaljenem epicentru. Potres je bil v Mežiški dolini, prvi 4,5 stopnje po MCS lestvici, drugi pa je imel tretjo stopnjo. Zadnji močnejši potres v Mežiški dolini je bil zabeležen leta 1931.

TROVLJE — Prvega junija je v Trboveljski cementarni začela poskusno obratovati nova tisočtonska peč za proizvodnjo klinkerja. Ko bo peč polno delovala, bo tovarna povečala letno proizvodnjo cementa iz dosedanjih 220 tisoč ton na predvidenih 580 tisoč ton.

Umrli so od 29. maja do 5. junija 1972

LJUBLJANA: Ivo Vodopivec, gradbeni inženir; Franc Novak; Jože Čuk; Franc Merčun, 96, upok. Blasnike tiskarne; Marija Kobal r. Marc; Franc Snaj; Marija Drnovšek; Hugo Mešiček; Franciška Jenko r. Šurk; Anica Slapničar; Alojz Lekše; Matevž Jarc, prevoznik; Vladislav Arko, upok. višji carinski inšpektor in Maistrov borec; dr. Emil Horvat, upok. profesor; Pavel Vrbič, rudarski inženir; Ivan Mohar, up. knjigovez; Marija Seje; Jože Pečnikar, avtoprevoz. v pok.; Marija Hribnik r. Menih; Ivan Mohar, up. tiskarne Dela in kor. borec; Ignacij Kaštrun u.; Antonija Sumperer r. ezeke vдова po nadučitelju; Lojze Jarc in sin Vito Jarc (prometna nesreča); Adea Ficko, kuharica; dr. Vladimir Kajzelj, šef mikrobiološkega laboratorija.

RAZNI KRAJI: Jakob Rajevac, Trbovlje; Helena Pirnat r. Cedinik, Črnuče; Alojzija Molek r. Čerin, Breg pri orovnici; Anton Kuk, 84, Kočevje; Jože Rozman, Trbovlje; Alojz Skufca, Zg. Draga; Ivan Hribar, Homec; Angelica Juvancič r. Krištof, Rakek; Anton Gorjup, dipl. pravnik, Mengeš; Anton Markovčič, Sp. Rečica; Edvard Vodusek, Šofer, Celje; Franc Habjan, Trzin; prof. dr. Pavel Brežnik, upok. lektor nemškega jezika, Beograd; Ivan Hribar, orodjar, Kamnik; Alojz Nosan, Kranj; Franc Bertonec, Tržič; Evgen Činkovec, Dol pri Hrastniku; Bruno Lihteneker, Kranj; Fran Orazem, Verd; Franc Krivec, Blejska Dobrava; Ivo Štukelj, upok. učitelj, Videm ob Ščavnici; Ivana Gerovac, 81, Šmartno pod Šmarno goro; Matevž Bogataj, 65, Škofja Loka; Stanislav Eferl, Grosuplje; Franciška Kosič r. Mahne, Koper; Janez Lausegar, Tržič; Vinko Potočnik, up. rudar, Zagorje; Miroslav Jeranko, Slovenske Konjice; Stefanija Zuechiatti r. Simčič, Medana; Ester Marandid, 71, Kromberk; Marta Mlakar, Litija; Anton Škrab, cest. delov. v p., Ilirska Bistrica; Stane Ahčan, Verd; Ana Čad r. Gostinčar, Kamnica; Marjan Železnikar, elektrotehnik v p., Celje; Jože Čizman, sod. mojster 39, Tacen; Herman Okretič, Izola; Fedor Gradišnik, mr. ph., 83, bivši upravnik celjskega gledališča, Celje.

Nace Čretnik — srebrnomašnik

Na današnji dan, 29. junija pred petindvajsetimi leti, je narodni delegat slovenskih izseljenskih duhovnikov v Franciji Nace Čretnik prejel mašniško posvečenje. Letos praznuje srebrno obletnico tega velikega dogodka v svojem delu in uspehov polnem življenju.

Naš srebrnomašniški jubilaant se je rodil 14. julija 1917 v Saleku pri Velenju. Klasično gimnazijo je končal v Mariboru, bogoslovne študije je začel prav tam, nakar ga je mariborski škof poslal po prvem letniku nadaljevat študije na Katoliški inštitut v Pariz. Pred nacističnim napadom na Francijo se mu je posrečilo vrniti se v domovino, kjer pa se je pred nacisti moral spet

umakniti po njihovi zasedbi štajerskega dela Slovenije v Ljubljano.

Nekaj časa je še mogel nadaljevati bogoslovne študije v Ljubljani, končal pa jih je na zdovski fakulteti v Pragli in Brixnu, kjer je bil 29. junija 1947 posvečen v duhovnika. Novo mašo je daroval na grobu svojega patrona sv. Ignacija v Rimu.

Oktober 1947 je prišel v Pariz ter je leta 1949 po določilih papeške okrožnice Exul Familia postal ravnatelj Slovenskih katoliških misij v Franciji. V Parizu je odprl tudi pisarno za pomoč slovenskim ljudem pri francoskih obla- steh.

Vsa leta je zastopal in še zastopa slovenske narodne interese v raznih

Alojzijevega proslava v Slovenski hiši

SOLSKI OTROCI OB PRAZNOVANJU SVOJEGA VZORNIKA

Prav od začetnih let našega zdomskega šolstva je praznik svetega Alojzija prilika, ko se zbere naša šolska mladina, da si na skupni prireditvi osvetli ideale, se medsebojno spozna in poveže, pa tudi razvedri. Zadnja leta se je temu prazniku pridružil še slavlje očetovskega dne, ki v Argentini sovpada s tem šolskim praznikom.

Oba motiva sta v nedeljo 18. junija dala mons. Antonu Oreharju, ki je daroval sv. mašo, priložnost, da ju je povezal v pridigi otrokom v lep nauk njihovega odnosa do očeta, do staršev.

Nastopu, ki je v drugem delu sledil, je napravil lep uvod šolski referent g. Franc Vitrih, ki je pozdravil, predstavil in se zahvalil vsemu učitelstvu carapachayske šole Josipa Jurčiča, ki je nastop pripravila, s toplimi besedami in slovenskimi šopki, ki so jim jih po-

klonili najmlajši. Posebne pozornosti in voščil sta bila deležna tudi navzoča godovnjaka katehet dr. Alojzij Stare in zlatomašnik duhovni svetnik Alojzij Košmerlj.

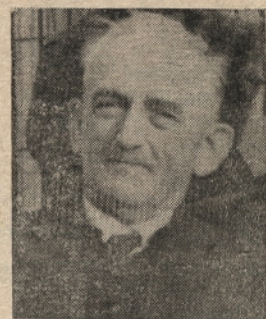
Prisrčna so bila skupna in posamezna voščila učencev nižjih razredov s tekočimi verzji in cvetjem, ki so ga prejeli navzoči očetje. Nastop se je nadaljeval z recitacijo „Mravlja“, učenca višjih razredov, ki je dosegla pravi višek. Ritmično vajo na melodijo pesmi „Lutka“ so živahno izvedle deklice petega, šestega in sedmega razreda. Ni manjkala tudi težko pričakovana igrice, enodejanka „Usmiljena kraljična“ — obe zadnji točki je pripravila gđc. Lučka Pirc — ki je kot drugi nastopi razveselila gledavce in žela iskreno priznanje.

SLOVENC I V A R G E N T I N I

Osebnosti

Poroča. 17. junija sta se poročila v farni cerkvi v San Justo Jože Petelin in Marija Mehle. Ženinu sta bila za priči njegov oče Jože Petelin in mati Ana Petelin. Prav tako sta bila priči nevesti njen oče Alojzij Mehle in mati Jožefa Mehle. Poročil je Rode Jurij. Mlademu paru čestitamo in želimo srečo!

† VINKO ZUPANC

Vso slovensko skupnost v San Justu in drugod je v sredo, 21. t. m. globoko presunila žalostna novica o smrti Zupancevega očeta. Po daljšem bolehanju na pljučih, ki se pa ni zdelo nevarno, je ob navzočnosti vse svoje družine za vedno zatislil svoje oči v zelo pozni nočni uri v torek, 20. t. m. v 76. letu svojega srčno bogatega življenja.

Bil je prava gorenska grča. Zibelka mu je stekla 22. januarja 1897 v Zalogu pod Kravcem v prelepi cerkijanski fari. Najstarejši v družini treh otrok je kot 14-leten deček postal sirota. V razdobju enega meseca sta mu umrla oče in mati. Gospodinjstvo je sicer prevzela njegova teta, vendar pa je potem vsa skrb za prehrano padla nani. Njegova pridnost pri delu, sila razmer in njegov poseben naravni talent so pripomogli, da je uspel v vsaki stvari, katere se je lotil. Kot samouk se je izkazal v vseh poklicih, ki so bili tiste čase na deželi potrebni, od zidarja, strokovnjaka za postavljanje krušnih peči, kroveca takrat še slavnatih streh do preciznega izdelovalca strojev za čiščenje žita. Ukvarjal se je tudi z rezbarstvom.

Med prvo svetovno vojno je bil kot avstrijski vojak na italijanski fronti.

mednarodnih organizacijah, tako kot zastopnik SKD-SLS v centrali evropskih krščansko-demokratskih strank Nouvelles Equipes Internationales in na njenih kongresih. Od leta 1950 do 1957 je bil urednik francoske revije krščanskih demokratov Srednje Evrope Nouvel Horizon. V njej je objavil vrsto ideoloških člankov. V francoskem zborniku „Maria“ je leta 1958 izšla njegova študija „Le culte marial en Slovenie“.

Stotine in stotine slovenskih in hrvaških beguncev, ko so se v povojnih letih preselili iz Francije v Ameriko, se imajo zahvaliti Nacetu Čretniku, da so našli novi dom. Mnogim študentom je omogočil nadaljnji študij. Postal je član duhovniškega sveta pariške nadškofije in slovenski izseljenski duhovnik v Zahodni Evropi so mu ponovno poverili predsedništvo svoje Zveze.

Pri svojem delu je doživel, kakor marsikateri izseljenski duhovnik, tudi marsikako razočaranje, nehavežnost ali zlorabo svoje dobrote. Kljub vsemu na svojem mestu vztraja, ker se zaveda, kot pravi Slovenec, kje je njegovo mesto.

V prostem času je navdušen alpinist ter verjetno ni Slovenca, ki bi bil tolikokrat na „streh Evrope“, na 4813 metrov visokem Mont Blancu, kot on. Poleg Mont Blanca so njegovi dobri znanci tudi alpski vrhovi Les Ecrins (4103), Veliki Klek (3797), Aiguille du Tur (3542), Strahlhorn (4200), itd.

Naj ljubi Bog da jubilaantu Nacetu Čretniku še veliko zdravja in blagoslova pri njegovem delu, mu želijo njegovi znanci in tovariši tudi iz vojnih let, najlepše čestitke pa mu pošilja tudi Svobodna Slovenija!

PF

Pred dvajsetimi leti v „Svobodni Sloveniji“

26. junija 1952. — št. 23.

IZ GOVORA DR. MIHE KREKA V WILLIAMSBURGU 12. 6. 1952

Jugoslavija je eno izmed spornih in nemirnih središč napetosti na mednarodni pozornici. Padla je pod komunistično tiranijo potem in šels potem, ko jo je zlomila rdeča sovjetska armada. Komunisti so nesrečni Jugoslaviji vsilili državno upravo in organizacijo političnega, socialnega, kulturnega in gospodarskega življenja proti volji in željam ljudstva in ne oziraje se na koristi države. Jugoslovanska ustava, zakonodaja, sodstvo in javna uprava so popolne kopije sovjetskega vzorca. Odkar Jugoslavija ni več v Kominformu, se tudi ni nič spremenilo. Vse javnopravne in vladne ustanove so ostale nespremenjene do današnjih dni...

Da so mogli zlomiti in streti večino, so jugoslovanski komunisti pobili na stotisoče svojih političnih nasprotnikov. Že v teku prvih pet let vlade tega rdečega fašizma je moralo 6 milijonov ljudi v ječe in prisilna taborišča...

Nobena država, ki je zatrla svoboščino, ne more napredovati. Jugoslavija je dokaz za to. Še pred dvajsetimi leti so bile v Jugoslaviji vsaj človeške pravice, zasebna lastnina in zasebna podjetnost svobodne in zavarovane. Celo diktatura pokojnega kralja je bila raj svobode v primeri s sedanjo tiranijo. In ljudstvo je živelo v blagostanju.

V zadnjem času je darovala Amerika Jugoslaviji širokogrudno veliko kruha. Osiromašeni deželi, kjer je ljudem grozila smrt od lakote, je prišel ta plemeniti dar kot odrešenje. Toda verujte mi, naš ponosni ljudje si mnogo bolj vroče želijo pomoči v njihovi borbi za svobodo kot pa kruha. Borba ne bo nehala, dokler ti ljudje ne bodo dosegli, kar hočejo. Cilj borbe je dan, ko bodo — kakor so to storili dne 12. junija 1776. leta vaši predniki v Virginiji — sklicali „zastopnike dobrega ljudstva, da se zberejo k popolnoma svobodnemu zborovanju“ in napišejo svoj „Zakon o osnovnih pravicah“.

BUENOS AIRES

Predavanje Miloša Stareta pri Zvezi mater in žena

V četrtek, 22. junija, so se zbrale v Slovenski hiši matere in žene na svoj redni mesečni sestanek.

Vendar to ni bil običajni sestanek. Ta večer je bil posvečen spominu našega križevca, pota pred 27 leti in junjske Kalvarije. Oživele so v duhu pred nami tiste matere, ki so v prvi svetovni vojni z največjimi žrtvami vzgajale svoj rod, po vojni pa z nemirrom v srcu gledale, kako je ideološki sovražnik sejal ljuljko po vsej naši domovini. Zadnja svetovna vojna je bila samo dopolnilo te sovražne selve in

žetve. Posejana ljuljka je bogato obrodlila: orgijo bratomorne krvi, ki se je razlila kot deroč potok iz doline v dolino. Tudi po vojni ta reka krvi ni usahnila; nasprotno: razbesnela se je v veletok, ki je pogoltnil naše najboljše očete in sinove.

Prisotne matere in žene je v imenu Zveze pozdravila ga. Ruža Šucova in prosila za enominutni molk. Z duhovnim vodjem č. g. Juretom Rodetom smo potem pomolile za padle domobranci in za vse naše žrtve v svetovni vojni.

(Nadaljevanje na 4. str.)

Jugoslovanskega konzula v Chicagu so si privoščili

Chicago, Ill. — „Chicago Tribune“ je 25. maja 1972 prinesla sledeče poročilo: „Jugoslovanski generalni konzulat v Chicagu bo priredil državno večerjo ob 8. v soboto v Drake Hotelu v praznovo 80. rojstnega dne jugoslovanskega predsednika Tita. Glavni govornik bo Linus Pauling, Nobelov nagrajenec za mir in znanstvenik. Govoril bo o „Predsednik Tito — neumorni borec za mir“. Večerje se bodo udeležili člani diplomatskih zastopstev ter mestni kulturni in javni vodniki. Tito, ki je bil rojen na Hrvaškem, je postal jugoslovanski vodnik v letu 1945.“

List „Chicago Sun-Times“ je isti dan objavil sledeče poročilo: „Jugoslovanski predsednik Josef Broz Tito bo v soboto star 80 let in njegov rojstni dan bodo praznovali v Drake Hotelu na slavlju, ki ga prireja jugoslovanski generalni konzul Milan Samec...“

Več sto lepo v zlatu natisnjenih vabil na to slavlje v Drake Hotelu je bilo poslano vsem konzulatom v Chicagu in raznim kulturnim ter drugim vodnikom mesta. Vabila so bila sestavljena, kot je to za take priložnosti običaj, in natisnjena, kot je izgledalo, na uradnem papirju jugoslovanskega generalnega konzulata.

V jugoslovanskem generalnem konzulatu so bili zaprepaščeni, ko so izvedeli za ta vabila, ker gen. konzul Milan Samec ni nikogar nikamor vabil. Sporočili so to „Chicago Tribune“ in „Chicago Sun-Times“. Prvemu je uspelo še v soboto, 27. maja, objaviti, da slavlja v Drake Hotelu ne bo, ker da si

je nekdo na račun jugoslovanskega generalnega konzula privoščil grdo šalo. „Chicago Sun-Times“ je objavil v nedeljo, 28. maja 1972: „Jugoslovanski generalni konzul Milan Samec skuša izvedeti ime osebe, ki je uporabila njegovo ime pri natisku dragih uradnih vabil na izmišljeno praznovanje 80. rojstnega dne jugoslovanskega predsednika Tita v Drake Hotelu.“

Kljub naporu jugoslovanskega generalnega konzulata, da bi dosegel vse „povablence“ in jih obvestil o potegavščini, je prišlo kot piše srbski čikaški list „Sloboda“, od 70-80 parov, obbleženih v večerne slavnostne obleke. Ko so tam zvedeli, da je vse skupaj le potegavščina, je bilo obilo razočaranja in še več jeze.

S tem zgodba še ni bila končana. Tisti, ki so si potegavščino na račun jugoslovanskega generalnega konzula Milana Sameca zamislili in jo izvedli, so mu zagodili še eno.

„Chicago Sun-Times“ je 1. maja 1972 objavil sledečo „Jugoslovansko izjavo“:

„Generalni konzulat SFJ Jugoslavije v Chicagu je bil obveščen o podli potegavščini, ki so jo izvedli doslej še neodkriti elementi z jasnim ciljem škodovati ugledu in zanesljivosti tega diplomatskega zastopstva. Dobili so nezakonito uradni papir tega konzulata in natisnili ponarejena vabila za „državni banket“ v čast rojstnega dne predsednika Josipa Broza Tita v Gold Coast Room Drake Hotela v soboto, 27. ma-

(Nadaljevanje na str. 4)

Srebrnomašnik Nace Čretnik, delegat slovenskih izseljenskih duhovnikov v Franciji, na vrhu Mont Blanca

Slovenci v Argentini

(Nadaljevanje s 3. str.)

Ob mizi, na kateri je bil venec in šopek s slovenskim trakom, je začel svoj govor Miloš Stare, ki je nazorno prikazal vso zmedo in tragedijo razdobja, ki je gotovo eno izmed najstrašnejših v naši zgodovini.

V uvodu je poudaril, da se v junjskih proslavah spominjamo vseh žrtev okupacije in revolucije. Ne smemo pozabiti tistih Slovencev, ki so trpeli in umirali v fašističnih in nacističnih taboriščih in ječah, ne moremo mimo trpljenja nasilno preseljenih rojakov iz rodne zemlje, in tistih, ki so bili pomorjeni v okupatorjevih masčevalnih pohodih. Z vso hvaležnostjo se spominjamo vaških stražarjev, ki so dali življenje, ko so branili dom in družino, ter četnikov in legionarjev, ki so žrtvovali svoja življenja za svobodo domovine. Spominjamo se domobrancev, ki so se z nepopisnim junaštvom v najtežjih okoliščinah upirali rdečim revolucionarjem.

Vseh teh se spominjamo vsako leto prav v mesecu juniju, ker so tedaj pred sedemindvajsetimi leti komunisti storili največji zločin nad slovenskim narodom, ko so pomorili na najbolj okruten način dvanajst tisoč mož in fantov.

Nato je predavatelj postavil Slovenijo v okvir tedanjih svetovnih dogajanj in dokumentarno prikazal načrte Nemcev, Italijanov in komunistov. Prateselj je bil opis preseljevanja deset in deset tisočev.

Zanimivo je bilo poglavje „pogled v ilegalo“. Kakor v prejšnjih delih predavanja, je tudi v tem delu navedel mnogo poslušalkam neznanih dejstev.

Po končanem govoru sta se predavatelj zahvalil predsednica Zveze ga. Paolina Dobovškova in odbornica g. Ruža Šucova. Udeležence so potem ostale še nekaj časa v razgovoru z Miloš Staretom, ki je rad dajal pojasnila na zastavljena vprašanja.

Poslušalke so izrazile tudi željo, da bi to zanimivo predavanje še kje ponovili ali ga napisal in objavil.

Mladinski športni dnevi

Ob končani turnirju odbojke

V soboto, 17. junija se je končal v San Martinu vsakoletni turnir odbojke, katerega organizirata SDO in SFZ.

V večji kategoriji fantov sta odločilno tekmo igrala San Martin in San Justo. Igra, ki je bila zelo mikavna, je dosegla višek napetosti v zadnjem oziroma tretjem setu, kjer so Sanmartinčani bili tik pred zmago. Končni rezultat seta: SJ-SM 19:17, je znak, da je bila borba trda.

Tako so Sanjuščani zopet dosegli prvenstvo in pokazali, da so brez dvoma najboljša sestorica med Slovenci, ker posamezno in skupno pravilno izvršujejo svojo vlogo na igrišču.

Zmagovalno moštvo so sestavljali ti le igralci: Bergant Tone; Kosančič Bogdan; Kosančič Franci; Urbanija Stane; Oven Janez in Maček Tomaž. Drugo mesto je zasedel San Martin, eno točko pod prvakom. Potem so se uvrstili po tem redu: Ramos Mejia, Morón in Slovenska vas.

V drugi skupini prvo mesto še ni zasedeno, ker sta izenačila z enakim številom točk San Justo in Ramos Mejia. Ostali mora samo ena ekipa, zato bosta igrala drugi mesec.

V turnirju SDO so končno zmagale dekleta iz San Martina, ki so v tej skupini najmočnejše. Zmagale so v vseh petih tekmovalnih, ki so jih odigrale. Igrale so: Cater Silvija, Cater Marija, Zorko Kristina, Pristovnik Nina, Vičič Marta, Pristovnik Lučka, Remic A.

(Nadaljevanje s 3. str.)

ČIKASKEGA KONZULA SO SI PRIVOŠČILI

ja, ob 8. zvečer; graje vredni sleparji so poslali ta material diplomatskim zastopstvom in neugotovljenemu številu vodilnih odličnikov po vsem Chicagu.

V obžalovanje in zadrego generalnega konzulata Jugoslavijo je veliko število oseb dejansko prišlo na neobstoječo prireditev.

Jugoslovanski generalni konzulat izjavlja, da za to sramotno ponaredbo ni nikdar vedel ali jo odobril in sporoča svoje najgloblje obžalovanje žrtvam te obžalovanja vredne prevare.

Dalje jim jugoslovanski konzulat zagotavlja, da bo podvzel potrebne korake, da bo sovražna skupina za to potegavščino takoj prijeta in kaznovana, kot tudi vse druge korake, ki bodo morda potrebni.

Generalni konzulat izraža skrb, da pripetljaji izzivanja te vrste utegnejo resno škoditi odnosom med Jugoslavijo in ZDA in bo napravil primerne korake pri državnem tajništvu in pri okrajnih oblasteh, da zagotovi varnost diplomatske misije, ki je stalna tarča zmerjanja in napadanja sovražnih skupin in njihovih plačanih pomočnikov. — Milan Samec, generalni konzul Jugoslavije.

Naslednji dan je "Chicago Sun-Times" prinesel pod dvokolonskim naslovom "Jugoslovanski konzulat razkriva potegavščino nad potegavščino" sledeče: „Vest, da ne bo banketa v Titovo čast, je iznenadila diplomatska zastop-

SAN MARTIN

V poročilu o spominski proslavi za domobrance in druge žrtve komunistične revolucije, ki je bilo objavljeno pretekli teden, je po pomoti izpadlo, da je na proslavi nastopil tudi Mladinski pevski zbor pod vodstvom g. Borisa Pavšerja in ubrano zapel nekaj lepih slovenskih pesmi.

MIRAMAR

Spominska proslava

Kakor vsako leto, smo tudi letos priredili spominsko proslavo, na čast in spomin vsem žrtvam, ki so padle leta 1945. V nedeljo, 11. junija se je zbrala kar lepa skupina Slovencev, ki nobeno leto ne manjkajo ob tej žalni prireditvi. Navzoč je bil tudi gospod Koman Boris, ki je kasneje opravil sv. mašo za vse padle.

Ceravno je že 27 let odkar smo morali zdoma, še vedno živo čutimo, kar smo takrat doživeli.

Predsednik doma, Ljotić Trpin je najprvo vse navzoče lepo pozdravil, na kar smo takoj začeli s programom.

Za začetek smo skupno zapeli Hej Slovenci. Potem je začela deklamirati Danica Prešček lepo pesem. „Kje smo mi doma?“ Vsi smo bili zadovoljni ob tako krepko podani deklamaciji. Sledila je pesem Oj hišica očetova, ki jo je zapel naš zbor. Mala Mari Prešček je prav prisrčno deklamirala Mlada Slovenka. Japelj Marko je živo in lepo deklamiral Slovenski fantje. Sledila je pesem, ki smo jo skupno zapeli: Oj ta vojaški boben.

Nato je Japelj Anton skrbno podal svoj govor, ki ga je prav izvrstno pripravil. Zato mu ob tej priliki izrekamo v imenu odbora najlepšo zahvalo. Sledile so še druge točke, ki so jih podali odrasli in otroci. Mi Slovenci smo junaki, je prav udarno deklamiral mladi Ljotić Trpin. Kot zadnja točka je bila nad vse prelepa pesem Oče, mati.

Še dolgo potem, ko je bil naš skromni program končan, pa so po domu došle iz plošč pesmi, kateri so peli naši hrabri in zavedni slovenski fantje. Vsem čast in slava vekomaj. N. Z.

na Marija, Ferfolja Irena, Ferfolja Metka.

Kočni zaključek je pozitiven, ker se je videl napredek, posebno v dveh točkah: v vedenju, ker je poteklo vse v redu, in v organizaciji, ki je bila zelo dobra.

Tako smo začeli športne dni. Naj bi se zanimanje zanje vedno večalo, da bodo tako dosegli glavna namena: duševno in telesno razvedrilo.

PRIHODNJA TEKMOVANJA
Turnir ping-ponga 1972

1. julija:

18.— San Justo : Ramos Mejia	SDO
18.30 Morón : San Justo	SFZ(1)
19.— Ramos M. : Slov. vas	SFZ(2)
19.30 San Martin : Ramos M.	SFZ(1)
20.— Morón : Slov. vas	SDO
20.30 S. Martin : S. Justo	SFZ(2)
21.— Slov. vas : Ramos M.	SFZ(1)
21.30 San Justo : Morón	SFZ(2)
22.— Morón : San Martin	SFZ(1)

8. julija

18.— San Justo : Slov. vas	SDO
18.30 Slov. vas : San Martin	SFZ(2)
19.— San Justo : Slov. vas	SFZ(1)
19.30 Ramos M. : San Justo	SFZ(2)
20.— Morón : Ramos Mejia	SDO
20.30 San Martin : Morón	SFZ(2)
21.— Morón : Ramos Mejia	SFZ(1)
21.30 Slov. vas : Morón	SFZ(2)
22.— San Martin : Slov. vas	SFZ(1)

stva v Chicagu, ker je vsakdo dobil vabilo nanj.

Zlato gravirana vabila so bila poslana mestnim odličnikom v Gold Coast Room Drake Hotela za noč 27. maja. Večer poplave napitnic, tribut balkanskemu tovarišu je bil napovedan.

Vabila so bila potegavščina.

Generalni konzul Milan Samec ne smatra rojstni dan priložnost za pomp. 'To je osebno ali ne? To ni državni posel,' je dejal Samec. 'Seveda je velika stvar biti star 80 let in državnik.'

Samec je sporočil slabo novico svojim tovarišem konzulom in poslal pomočnika v Gold Coast Room.

Ta teden je prišlo čikaškim listom resno pismo s podpisom Samca na papirju, ki je izgledal uradni papir konzulata. Objavljeno je bilo v srednji izdaji The Sun-Timesa.

Pismo obsoja 'podle sleparje', ki so napravili 'grdo ponaredbo', ki bi 'mogla resni škodovati odnosom med Jugoslavijo in ZDA'. Ton v njej je sličen temu, ki prevladuje v urah po umorih nadvojvod.

Samec je moral v sredo nato spet sporočiti, da je pismo, ki obsoja potegavščino z banketom tudi potegavščina. Izgleda, da sta potegavščina z banketom in pismo, ki to potegavščino obsoja, del iste zarote.

Kakor je vsa reč na prvi pogled smešna, je za jugoslovanski generalni konzulat v Chicagu brez dvoma huda stvar. Sovražnika se najdešče namreč najhujše zadene, če se ga v očeh javnosti — osmeši.

V nedeljo, 2. julija, bo v Slovenski hiši

ŽEGNANJE

● ob 11 mladinska sv. maša ● ob 12 kosilo

● ob 15.30 pozdravne besede msgr. Antona Oreharja, petje mladenc iz Castelarja, nastop z glasbilj Jegličeve šole, venček narodnih na glasbila, prizor gojencev Rožmanovega zavoda, nastop mladinske godbe iz Ramos Mejie in

Šaljiv prizor „Gringo“

● napisal in režira g. Marijan Willenpart

Vsi rojaki lepo vabljeni!

OBVESTILA

PETEK, 30. junija 1972:

V Slovenski hiši ob 19.30 predavanje in debata o slovenski narodni problematiki.

SOBOTA, 1. julija 1972:

V Slovenski hiši ob 20 IV. večer SKA v spomin Marijana Marolta.

SOBOTA, 1. julija 1972:

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi ob 8. zvečer bo predavanje o človeški svobodi.

NADELJA, 2. julija 1972:

V Slovenski hiši celodnevno žegnanje V Slovenski hiši mladinski sestanek ob 9.30. Govori g. Pavel Fajdiga st.

SOBOTA, 8. julija 1972:

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi ob 20 igra "Svoje glavček".

V Slomškovem domu v Ramos Mejia ob 20 članska večerja. Vstopnice v domu in pri odbornikih.

NEDELJA, 9. julija 1972:

V Slovenski hiši ob 16 zlata maša gg. Košmerlja in Stanonika.

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi ob 18 ponovitev igre Svoje glavček.

V Slovenskem domu v San Martinu kolone. Začetek ob 17.

NEDELJA, 16. julija 1972:

Na Pristavi v Castelarju kolone.

ČETRTEK, 27. julija 1972:

V Slovenski hiši ob 16.30 predavanje prof. Pavleta Verbica: "Prof. dr. L. Ehrlich, njegova doba in naš čas" pri sestanku Zveze mater in žena.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Prvi prosvetni večer ZS bo 8. julija ob 20. uri v mali dvorani Slovenske hiše. Govoril bo g. Jože Košiček o svojih doživetjih kot bolniški kaplan v Fernández. Vsi lepo vabljeni!

V letošnjem letu stopa društvo v 25. letnico svojega življenja. Zato bo kot najstarejša laična organizacija v Argentini ta dogodek slovesno praznovala z obširnimi programom, katere podrobnosti bomo objavili pravočasno v našem tisku. Je to izredno važen dogodek ne samo za naše osrednje društvo, ampak za vse slovensko organizirano življenje v Argentini.

Opozarjamo vse, ki imajo dodatno zavarovanje pri ZS da najkasneje do konca tega meseca poravnajo svoje obveznosti.

Kakor smo že ponovno poročali je posmrtninsko zavarovanje članov 50.000 pesov. Opozarjamo vse člane, da se ta znesek izplača le članom, ki imajo svojo članarino v redu.

KOLINE

NA PRISTAVI V CASTELARJU
Monte 1850

v nedeljo, 16. julija 1972

Kosilo ob 13 in potem ves popoldan prosta zabava

Za družine bodo kolone na razpolago že v soboto

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed
specialist za ortopedijo
in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17 do 20

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:

Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503

Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone MizeritCorreo
Argentino
Central (B)FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.086.173

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1972: za Argentino \$ 5.500.— Pri pošiljanju po pošti \$ 5.700.— ZDA in Kanada 13 USA dolarjev; za Evropo pa 15 USA dolarjev za pošiljanje z avionsko pošto. — Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7218

SLOVENSKI DOM V SAN MARTINU

vabi vse rojakinje in rojake na

SANMARTINSKE KOLINE

(izdelek mojstra Miklovca)

NEDELJA, 9. JULIJA — ZAČETEK OB 17

Sodeluje orkester PLANIKA

Klobase za dom bodo na razpolago že v soboto, 8. julija od 15 dalje

„V SLOGI JE MOČ!“ in pomoč za vse vaše denarne probleme.
1470 članov SLOGE to potrjuje. Pridružite se nam!

KREDITNA ZADRUGA SLOGA z. z. o. z.

Bartolomé Mitre 97

T. E. 658-6574

Rames Mejia

Uradne ure: ob torkih, četrtek in sobotah od 16. do 20. ure

Prvi prosvetni večer Zedinjene Slovenije bo v soboto, 8. julija ob 20
v mali dvorani Slovenske hiše

govoril bo

g. Jože Košiček

o svojih doživetjih kot bolniški kaplan v bolnišnici Fernández.

Vsi lepo vabljeni!

Društva Slovenska vas — Lanús

V SOBOTO, 8. JULIJA OB 20

V NEDELJO, 9. JULIJA OB 18

Veseloigra v 3 dejanjih

KAREL SIEBER:

SVOJEGLAVČEK

Režija S. Reven

Vsem prijateljem in znancem sporočamo žalostno vest, da nas je v 76. letu starosti za vedno pustil naš dragi mož, ata in stari ata

Vinko Zupanc

Pokopali smo ga v četrtek, 22. junija na pokopališču v Villages, San Justo.

Lepo se zahvaljujemo msgr. A. Oreharju za podelitev sv. zakramentov, g. dr. Starcu za duhovno tolažbo v bolezni, sv. mašo in vodstvo pogreba. Predsedniku Našega doma g. Mustarju za poslovilne besede. Vsem sosedom, darovalcem cvetja in vsem, ki so ga prišli pokropiti in ga spremili na zadnji poti.

Žalujoči:

V Argentini: Marjeta, žena
Micka, Pavla, Angela Ivan, Anica
in Francelj, sinovi in hčere z družinami
Ivan in Florjan, nečaka

V Sloveniji: Ana, sestra
Stanko, brat in ostalo sorodstvo

Vsem članom in prijateljem naznanjamo, da nas je za vedno zapustil gospod

Vinko Zupanc

ustanovni član

Priporočamo ga v molitev in blag spomin.

San Justo, 21. junija 1972

„Naš Dom“ v San Justu
z. z. o. z.